

IV. PASCHALNY CYKL
DNI WSPÓLNOTY:
CZYNIĆ MIŁOSIĘRDZIE

DZIEŃ WSPÓLNOTY MODERATORÓW I ODPOWIEDZIALNYCH

Temat: Miłosierni na wzór Chrystusa Sługi

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

Liturgia godzin (adekwatna do pory dnia)

Wprowadzenie w temat dnia wspólnoty

Może być to krótka konferencja na podstawie dwóch rozdziałów encykliki Jana Pawła II *Dives in misericordia*: V rozdziału: *Mysterium paschalne* oraz VII rozdziału: *Miłosierdzie Boga w posłannictwie Kościoła*. Jeśli to możliwe, warto zachęcić uczestników do wcześniejszego przeczytania lektury.

Spotkania w grupach

- a) Odczytanie tekstu. Kilka minut refleksji w ciszy. Można zaznaczyć sobie najważniejsze dla siebie zdania. Dzielenie się.

Fragmety z V rozdziału *Mysterium paschalne*:

Orędzie mesjańskie Chrystusa oraz cała Jego działalność wśród ludzi kończy się krzyżem i zmartwychwstaniem. Musimy gruntownie wniknąć w ten finał, który – zwłaszcza w języku soborowym – bywa określany jako *Mysterium Paschale*, jeżeli chcemy do końca wypowiedzieć prawdę o miłosierdziu tak, jak została ona do końca objawiona w dziejach naszego zbawienia.

W swoim zmartwychwstaniu Chrystus objawił Boga miłości miłosiernej właśnie przez to, że jako drogę do zmartwychwstania przyjął krzyż.

I dlatego – kiedy pamiętamy o krzyżu Chrystusa, o Jego męce i śmierci – wiara i nadzieja nasza koncentruje się na Zmartwychwstałym. Wiara i nadzieja nasza koncentruje się na tym Chrystusie, który wieczorem pierwszego dnia po szabacie stanął pośrodku Wieczernika, gdzie apostołowie byli zgromadzeni, tchnął na nich i rzekł: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (por. J 20, 19–23).

Oto Syn Człowieczy, który w swoim zmartwychwstaniu w sposób radykalny doznał na sobie miłosierdzia: owej miłości Ojca, która jest potężniejsza niż śmierć. I zarazem ten sam Chrystus, Syn Boży, który u kresu – a poniekąd już poza kresem – swego mesjańskiego posłannictwa okazuje siebie jako źródło niewyczerpalne miłosierdzia: tej samej miłości, która w dalszej perspektywie dziejów zbawienia w Kościele ma się potwierdzać stale jako potężniejsza niż grzech. Chrystus paschalny: definitywne wcielenie miłosierdzia.

b) Dzielenie się, cd.

VII rozdział encykliki zawiera takie dwa wymiary istnienia Kościoła:

- Kościół wyznaje miłosierdzie Boga i głosi je
- Kościół stara się czynić miłosierdzie

Pytanie:

Co jest naszą diakonią, którą podejmujemy dzisiaj w naszych lokalnych Kościołach? Inaczej formułując to pytanie: w jaki sposób słowa papieża (nauka Kościoła) przekładają się na życie (zasada światło-życie)?

Nie chodzi tu tylko o wymienianie aktywności (to zapewne można uznać za powtarzalne i oczywiste czynności). Warto tu podzielić się czymś głębszym, np. jak sami to przeżywamy? Jak się przygotowujemy? Co jest naszą radością w tych działaniach? Może być to np. opowieść o jakiejś jednej konkretnej sytuacji.

Wspólne spotkanie

- Podsumowanie.
- Omówienie spraw bieżących.

Namiot spotkania

J 14, 1–14

Eucharystia

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

Temat: **Miłosierni przez służbę**

PRZEBIEG

Zawiązanie wspólnoty

- Śpiewy, modlitwa do Ducha Świętego
- Przedstawienie się obecnych (jeśli jest dużo osób, można to zrobić wspólnotami lub rejonami)

Wprowadzenie w temat dnia wspólnoty

Konferencja: Miłosierni przez służbę

Konferencję na podstawie fragmentów z bulli papieża Franciszka *Misericordiae vultus* (fragmenty odnoszą się wprawdzie do roku jubileuszowego, który już się zakończy, gdy będzie trwał ten cykl dni wspólnoty, ale zachęty w nich zawarte są ponadczasowe).

Pierwszą prawdą Kościoła jest miłość Chrystusa. Też miłości, która zmierza aż do przebaczenia i do dania siebie samego, Kościół czyni się